Doğan Kardeş

Sayı 120

ANNE HAVUÇ ALMAYI UNUTTUK!.

Krş. 15

Doğan Kulübünün Dünya Gezisi

Hazırlayan : Hikmet Duruer

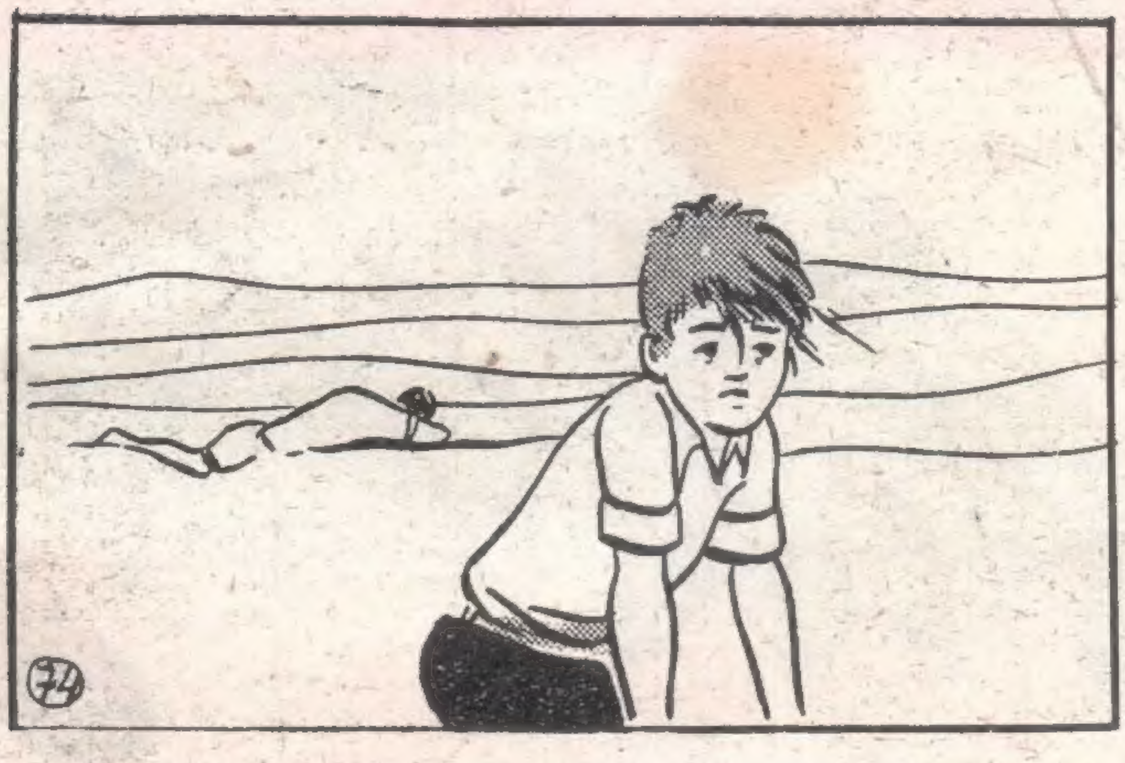

Bereket versin fırtına çabuk dindi. Doğan kendine gelince hemen etrafına baktı. Birden arkasından bir inilti duydu.

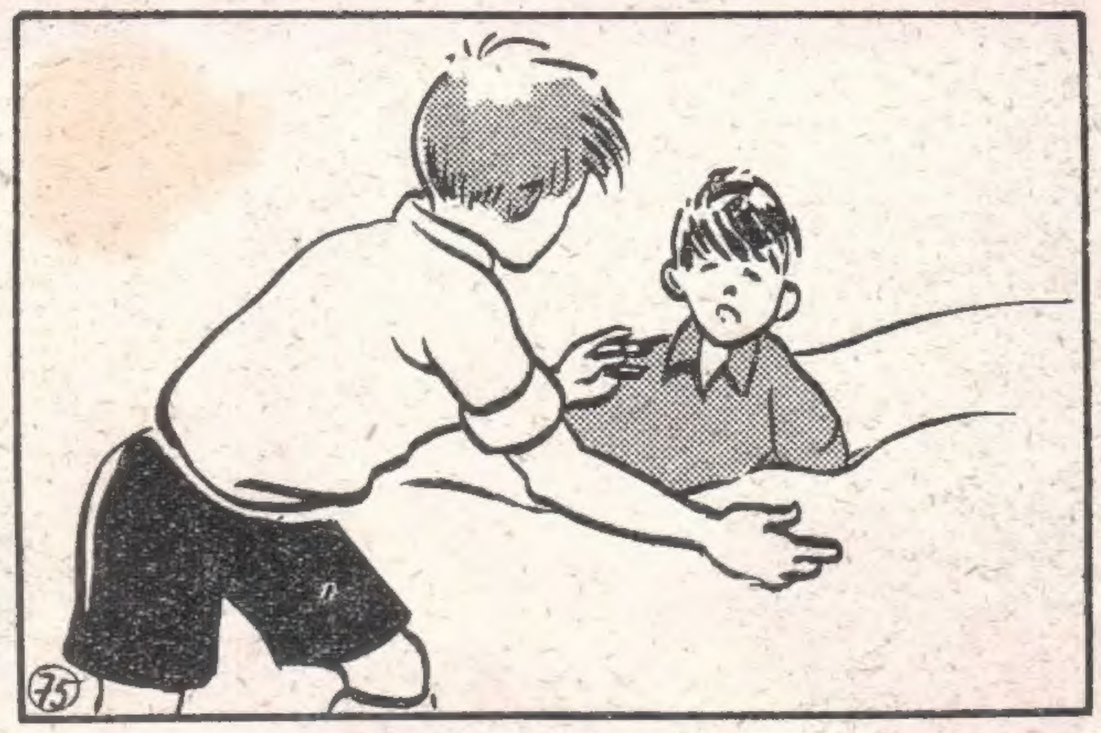

Arkaya dönüp bakınca kumlara gömülmüş yatan Selçuğu gördü. Hemen gidip onu kumlardan çıkarttı.

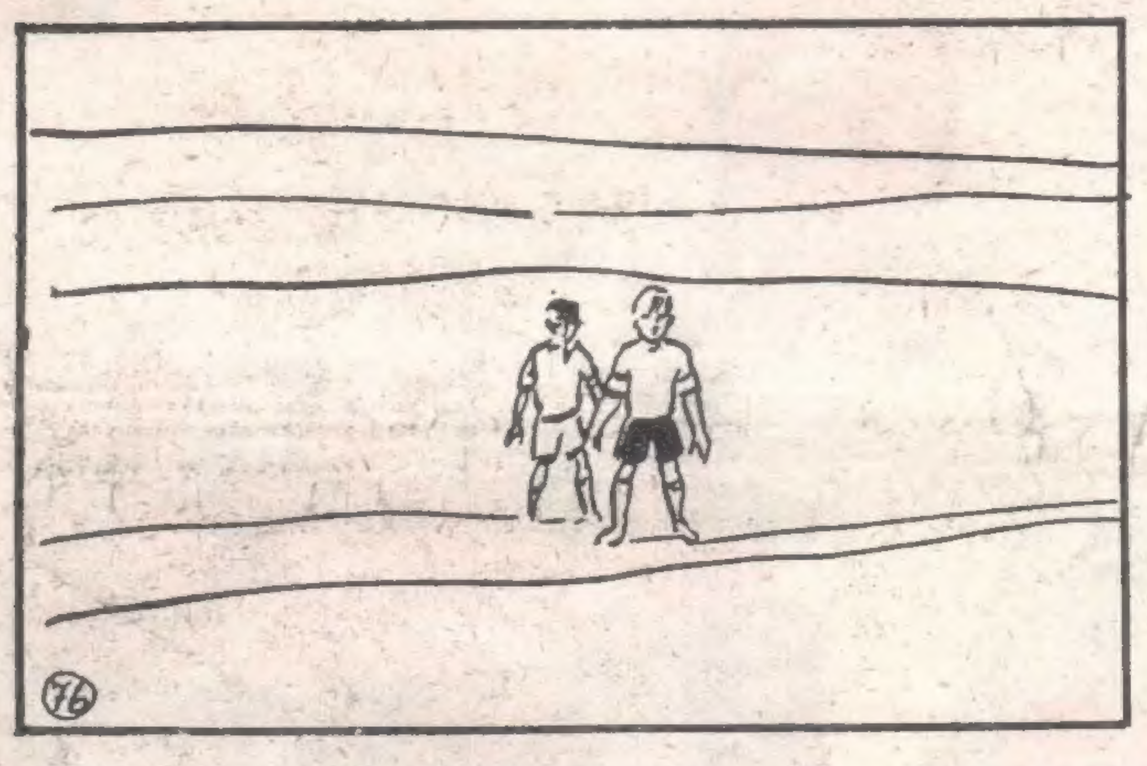

İki arkadaş uçsuz bucaksız çölün ortasında yapayalnız kalmışlardı. Selçuk ağlamamak için kendi zor tutuyordu.

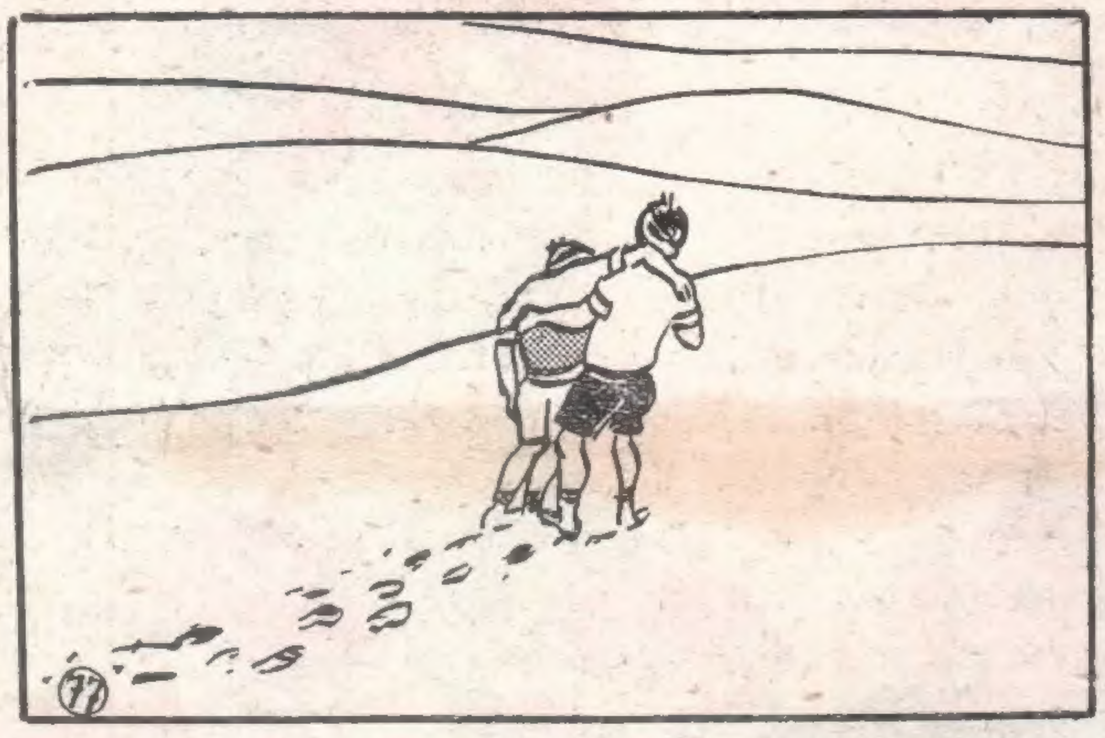

Nihayet bir yol bulmak ümidiyle yürümeğe karar verdiler. Durup dinlenmeden saatlerce yürüdüler.

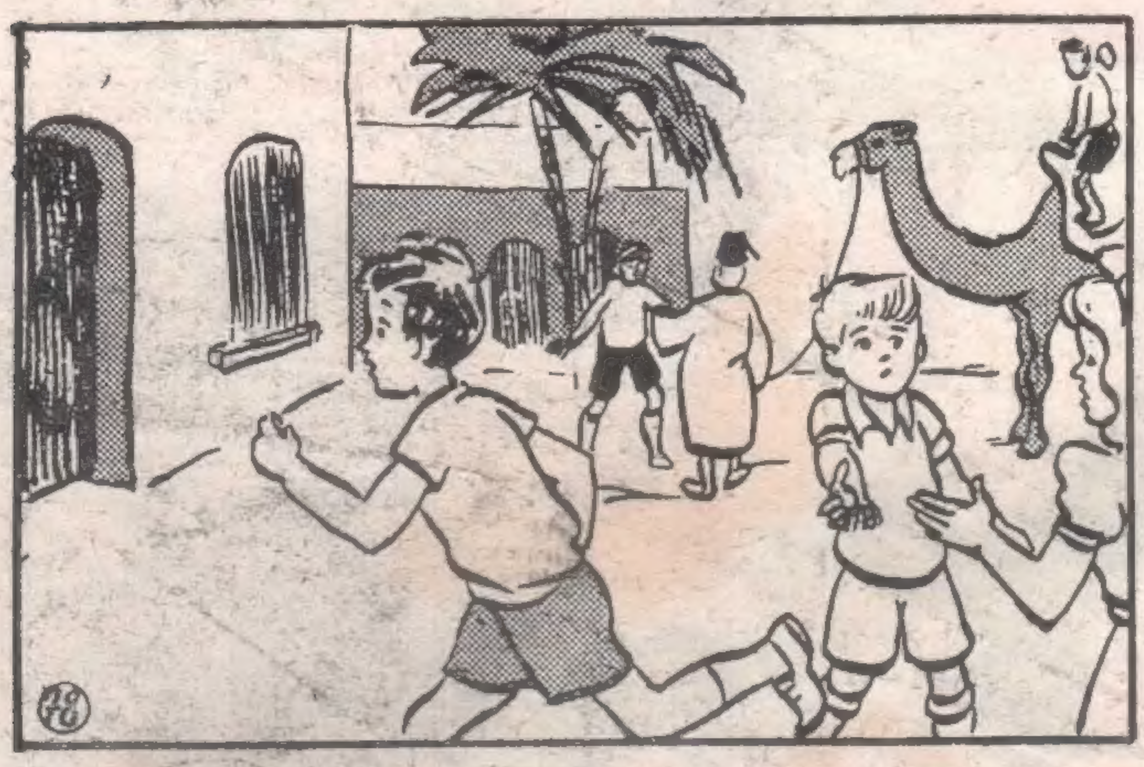

Diğer taraftan arkadaşları, Doğanla Selçuk'un bindiği devenin yalnız başına geldiğini görünce hemen çöl karakoluna gidip çöle arama ekibi çıkarttırdılar.

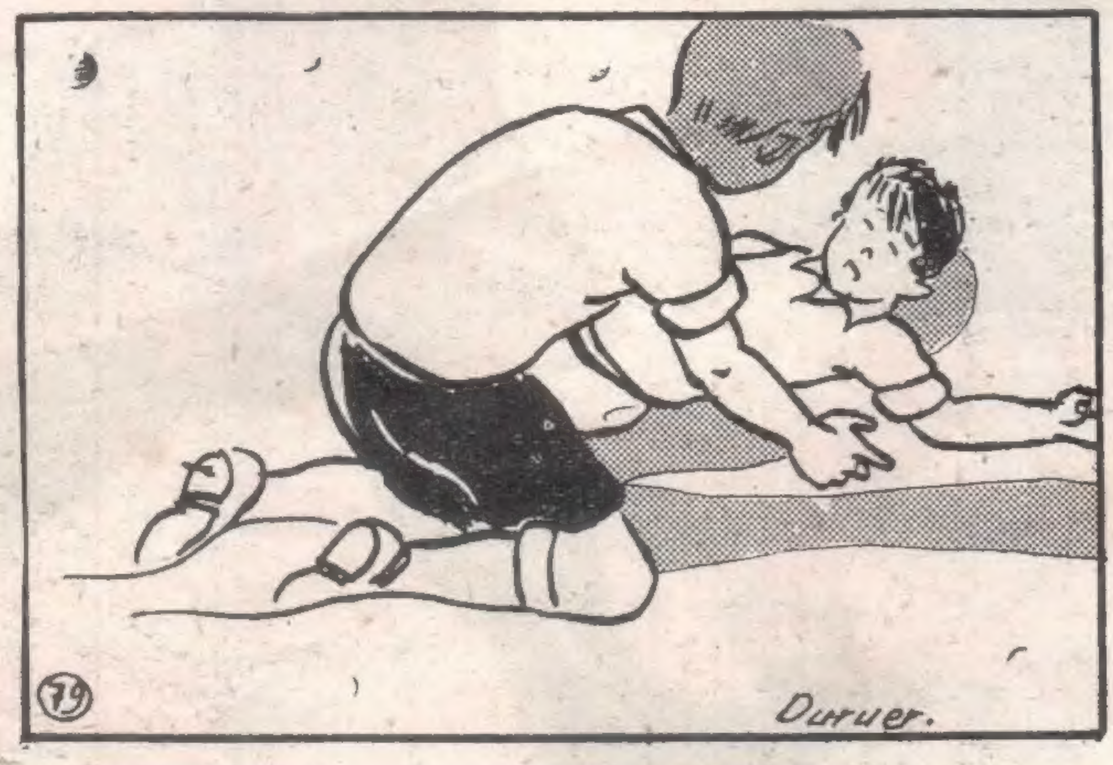

Bu sırada Selçuk, sıcağa ve susuzluğa dayanamayıp bayıldı. Doğan, ne yapacağını bilemiyordu. Kendi de pek halsizdi.

— Devam edecek —

Bir Sanatkâr Kardeş daha: GÜLER KIPÇAK

Size bu sefer başka bir sanatkâr kardeşi tanıtıyoruz. Yukarıda resmini gördüğünüz küçük kardeşin adı Güler Kıpçak'tır. Kendisi İstanbul Şehir Tiyatrosu sanatkârlarından Kâni Kıpçak'ın kızıdır. Babası şimdi **«Ölünceye kadar seninim»** adlı bir filim çeviriyor. Güler Kıpçak da bu filimde rol almış, pek güzel oynuyor. Bakın, filimde bütün çocukların sevgilisi Doğan Kardeş'i okurken ne kadar da tabiîdir.

Aferin Güler kardeşe! Demek o da babası gibi sanatkâr olmağa hazırlanıyor. İnşallah büyüyünce büyük bir tiyatro ve sinema sanatkârı olur da hepimiz onunla övünürüz.

GELECEK SAYIMIZDA
KÜÇÜK PRENSES

«Av Peşinde» aldı sürekli romanımız bu sayımızda bitti. Gelecek sayımızda evvelce de bildirdiğimiz gibi «*Küçük Prenses*» adlı romana başlıyoruz. «*Küçük Prenses*»; «David Copperfield», «Küçük Lord», «Poli-Anna» gibi, dünyaca tanınmış güzel çocuk romanlarından biridir.

«Küçük Prenses» in Shirley Templenin oynadığı filmi, 8 - 9 yıl önce gösterildiği için, belki çoğunuz görmediniz. Ama şimdi, okuyarak bu değerli çocuk romanını tanıyabileceksiniz.

Sara Krü adlı küçük bir kız çocuğunun yatılı okul hayatını, heyecanlı maceralarını anlatan bu romanı hepinizin seve seve okuyacağınıza inanıyoruz. Bu romanı bütün arkadaşlarınıza sağlık verin.

★ ★

KAPAĞIMIZ:
ANNE HAVUÇ ALMAYI UNUTTUK!

Havucun ne kadar faydalı bir sebze olduğunu bilmeyen kalmadı. İçindeki C vitamininin sağlığımız için faydalarını doktorlar anlata anlata bitiremiyorlar. Tevekkeli tavşanlar havuç yemesini bu kadar seviyorlar. Biz de onlar kadar akıllı olalım!.

SOBA

Yazın bakan olmaz yüzüne
Kimsenin aklına da gelmezsin.
Bodrumda atılırsın bir yana
Hurda eşyalar, örümcekler arasına..

★

Başlayınca kış soğukları
Akla ilk gelen sen olursun.
Odada, kıymetli eşyalar arasında,
Baş köşeye kurulursun.

Kenan AKANSU

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

BEKLENEN KİTAPLAR
«LA FONTAINE'in MASALLARI»
ÇIKTI

Bütün kardeşlerin merakla bekledikleri «LA FONTAİNE'in MASALLARI» iki kitap halinde yedi renkli çok güzel kapaklar içinde çıkmıştır.

Dünyanın en ünlü çocuk eserlerinden biri olan bu kitabı, şair Orhan Veli amcamız manzum olarak, çok tatlı bir dille türkçeye çevirmiştir.

Her kitabın fiatı 50 kuruştur. Doğan Kardeş okuyucularına 40-ar kuruşa verilir.

Bu iki kitabı alan okuyucular arasında ayrıca 750 liralık bir mükâfat kurası çekilecektir. Mükâfat kuponları kitaplardadır.

Siz de bu güzel kitapları alıp hem kitaplığınızı zenginleştiriniz, hem de 750 liralık mükâfat kurasına katılarak talihinizi deneyiniz.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★

BİR
AFRİKA
EFSANESİ

★ ★ ★

★ ★ ★

Anlatan :
HİKÂYECİ
TEYZE

★ ★ ★

BÜYÜK HAYVANLARIN DOĞUŞU

Güney Afrikada, vahşi hayvanlarla dolu ormanların bulunduğu bölgelerde yaşayan zenciler hayvanlara ait pek çok güzel efsane bilirler. Size bunlardan birini anlatacağım.

Çok, çok eski zamanlarda, ormanlarda bu kadar çeşitli hayvan yokmuş. Zencilerin yaşadığı yerlerde gözün alabildiğine ovalar uzanıyormuş. Bu düzlüklerden birinde ufacık bir kulübe varmış. Kulübeciğin içinde üç kardeş, üç küçük neşeli domuz yavrusu oturuyormuş. Oralarda başka hayvan olmadığı için üç kardeşin rahatı pek yerindeymiş.

Ormanın bir köşesinde, şimdiki aslanların atası, iri, korkunç bir aslan varmış. Bütün aslanlar gibi oda daima aç, hırçın, hiddetliymiş. Karnını doyurmak için sık sık ava çıkan aslan, artık bulunduğu yerde avlanamaz olmuş.

Bir gün kendi kendine :

— Artık bu tarafta nasibim kesildi galiba, biraz da başka yerlere gidip bakayım, diyerek yola çıkmış. İki gün iki gece yürüdükten sonra hiç bilmediği bir yere gelmiş. Burası öyle güzel bir yermiş ki, oraya gelen yüz yıl otursa, doyamazmış. Ama bizim aslan güzellikten ne anlar! Hemen havayı koklamış :

— Taze et kokusu alıyorum!.. diye kükremiş.

Kokunun geldiği tarafa gidince, üç küçük domuz kardeşin kulübesinin olduğu yere çıkmış. Kapıda onları görür görmez suratını buruşturmuş.

— Ne biçim hayvansınız!.. diye bağırmış. Pire kadar şeysiniz. Benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben, ormanlar kralı Büyük Aslanım. Sizi lûtfen yiyeceğim ama, bugün değil. Bir dahaki gelişime kadar üçünüz de manda boyunda olmazsanız, karışmam!..

Üç küçük kardeş aslanın kalın, hiddetli sesinden fena halde korkmuşlar. Ormanlar kralının önünde eğilerek bu kadar küçük oldukları için af dilemeğe başlamışlar. Ama aslan bir kere kızınca af maf dinlemezmiş. Hırsını üç kardeşin burunlarından almış. Bir tanesinin burnuna kuvvetli bir pençe atmış, öbürünün burnunu tırmalamış, üçüncüsünün de olanca gücüyle burnunu çekmiş. Sonra da söylene söylene bırakıp gitmiş. Aslan gidince üç kardeş ona verdikleri sözü tutacaklarını söylemişler. Manda gibi büyüyebilmek için gece gündüz ne bulurlarsa yemeğe başlamışlar.

Üçü de günden güne büyüyor, semiriyor, ağırlaşıyormuş. Öte yandan en küçüğün burnunda, aslanın vurduğu yerde, git gide büyüyen bir şişkinlik olmuş. İkincisinin burnundaki bere, kabuklanmış; kabuk sertleşmiş, boynuz gibi bir şekil almış. Üçüncü kardeşin burnu uzaya uzaya, domuz burnundan daha çok yılana benzemiş.

Bir gün, karnı acıkan aslan üç küçük kardeşi hatırlamış.

— İster semirmiş, ister semirmemiş olsunlar, artık yiyeceğim onları!.. demiş. Kendine o kadar güveniyormuş ki, daha uzaktan :

— Emrettiğim gibi semirdiniz mi? diye bağırmış.

Korkunç sesini tanıyan üç kardeş hep birden :

— Emrettiğiniz gibi yaptık Büyük Aslan! cevabını vermişler.

Aslan kükreyerek :

— Öyleyse hazır olun: yiyeceğim sizi! demiş.

Üçü ancak o vakit ne kadar korkunç bir düşman karşısında olduklarını anlamışlar.

— Ne dedin?.. Yiyecek misin bizi?.. Bunu zor yaparsın Bay Aslan! diye bağırarak üçü birden hiddetlenmiş, aslana doğru atılmışlar.

Bunun üzerine aslan ne yapmış, biliyor musunuz?.. Gerisin geriye dönerek, kaçmağa başlamış... Çünkü domuz kardeşlerin en küçüğü, burnu şişe şişe, büyük bir su aygırı olmuş. Burnunda boynuz çıkan ortanca kardeş de gergedan haline gelmiş. Ama aslanı en çok, yılana benzeyen burnuyla fil şekline giren küçük kardeş korkutmuş.

İşte yeryüzünün ilk Su aygırı, ilk Gergedanı, ilk Fili böyle doğmuş.

GÖKYÜZÜNÜN MASALI

GÜNEŞ NE KADAR BÜYÜKTÜR?

Güneşin ne kadar büyük olduğunu hiç düşündünüz mü?.. Acaba güneş bize göründüğü kadar mı?.. Yoksa göründüğünden daha büyük müdür?.

Eğer güneşe koyu renkli bir camın arkasından bakarsanız, onu parlak aydınlık bir top gibi görürsünüz. Bazıları güneşi böyle koyu renkli bir camın arkasından seyrettikleri vakit bir insan başı büyüklüğünde olduğunu söylüyorlar. Acaba hakikatte güneş ne kadar büyüktür?.. Siz hiç bunu düşündünüz mü?..

Hepimiz biliyoruz ki, güneş milyonlarca, kilometre uzaklarda olduğu için bize o kadar küçük görünmektedir. Siz, güneşin ne kadar büyük olduğunu sanıyorsunuz?.. Acaba sevgili yurdumuz Türkiye'den büyük mü?..

Bu koskocaman parlak top, değil bizim vatanımızdan, üzerinde yaşadığımız dünyadan bile büyüktür. Hem de çok, çok büyüktür.

Dünya güneşin yanında mini mini bir top gibi kalır. Eğer çok kuvvetli bir dev, bizim dünyamız gibi binlerce dünyayı bir araya toplayıp, yoğurarak kocaman bir top yapabilse ancak güneş kadar koskocaman bir şey, bir yuvarlak meydana getirebilir.

Görüyorsunuz ya, güneş ne kadar, ne kadar büyük... Bu kadar büyük olduğu için, öyle akıllara sığmaz şeyler yapmaktadır.

Tevekkeli değil... Yaz günlerinde o kadar yakıcı sıcaklar oluyor.

Tevekkeli değil... Güneş o kadar parlaktır... Bakınca insanın gözleri kamaşır.

Tevekkeli değil... İnsanlar, hayvanlar, ağaçlar, çiçekler, çimenler güneşin sıcaklığiyle ısınmakta, güneşin ışıklariyle aydınlanmakta, güneşin varlığiyle yaşamaktadırlar.

Güneş ve dünya birbirlerine benzemezler. Dünyamız, havadan, sudan ve topraktan yapılmıştır. Halbuki güneşte toprak yoktur. Su da yoktur. Güneş sadece milyonlarca senedenberi kendi etrafında dönüp duran çok sıcak gazlardan yapılmıştır.

Farzedelim ki bir uçak pilotu her güçlüğü yenerek güneşe kadar uçabilsin... Güneşe çok yaklaştığı zaman bile güneşi göremez. Çünkü yine yüz binlerce kilometre uzaklarda kalmak zorundadır. Günün her saatinde, her dakikasında güneşten kaynar buharlar fışkırmaktadır. Bunlar tıpkı çok kuvvetli bir çeşmeden fışkıran sular gibi her tarafa yayılmakta, güneşin etrafında yüz binlerce kilometrelik bir buhar tabakası meydana getirmektedir. Bu gazlar kaynar gazlardır. Güneş bu kaynar gazlardan yapılmıştır. Yine farzedelim ki pilot güneşe kadar gidebilmiş olsun. Orada yere inemez. Çünkü güneşte uçak meydanı olacak bir toprak tabakası yoktur. Eğer uçak yere inmeğe çalışırsa kaynar gazların içine düşer. Zaten uçak güneşe yaklaşabilirse, uçakta bulunan bütün madenler ne olur biliyor musunuz? Tıpkı sobanın üzerine dökülen bir kaç damla suyun fıkır fıkır kaynaması gibi uçaktaki bütün madenler de birdenbire erir.

Milyonlarca odunlardan yığınlar yapılsa, bütün bu odun yığınlarına hep birden ateş verilse, böylece göklere kadar yükselen büyük, çok büyük bir yangın meydana gelse, acaba bu yangın güneşe benzer mi? Hayır, benzemez. Çünkü güneş ateş değildir. Güneş yanmaz, güneş alev almaz, duman çıkarmaz. Sonra bir yangın ne kadar büyük olursa olsun, yakacak bir şey kalmadığı zaman kendi kendine söner... Halbuki güneş milyonlarca senedenberi gökyüzünde hiç sönmeden parlamaktadır.

Güneş ateş değildir. Öyle olduğu halde etrafa aydınlık ve sıcaklık saçmaktadır. Bir çok büyük bilginler, güneşi uzun uzun incelemişler, fakat güneşin sıcaklığını yaratan şeyin ne olduğunu bir türlü anlıyamamışlardır.

Bu bilginlere göre, bugüne kadar hiç durmadan, dinlenmeden, aydınlık ve sıcaklık saçan güneş bundan sonra da milyonlarca sene daha bugünkü gibi etrafı aydınlatmakta ve ısıtmakta devam edip gidecektir.

★

Güneşin ne kadar büyük olduğunu bize anlatabilecek bir masal uydurabilir misiniz?.. Bakınız, sizin yaşlarınızdan küçük Turgut, güneşin ne kadar büyük olduğunu bize gösterebilecek ne hoş bir masal uydurmuş:

Bir gece rüyamda «Allaha ısmarladık... Allaha ısmarladık.. Turgut... Biz gidiyoruz» diye bir ses duydum. Bir de baktım, teyzem, eniştem, kucaklarında mini mini bebek Orhan..

— Nereye gidiyorsunuz?.. diye sordum.

— Güneşe gidiyoruz, dediler.

— Hiç güneşe gidilir mi?.. dedim.

— Gidilir ya... Bir uçağa binip, güneşe uçacağız. Güneşin ne kadar büyük olduğunu ölçeceğiz, dediler. (Allaha ısmarladık, Allaha ısmarladık) diyerek, uçaklarına binip bir saniyede yükseldiler. Eniştemle, teyzem kucaklarındaki mini mini bebekle beraber güneşin yüzünde dolaşmağa başladılar... Orhan büyümüş, kocaman çocuk olmuş, büyümüş, büyümüş, koskocaman bir erkek olmuş... En nihayet seksen yaşında bembeyaz sakallı bir ihtiyar olmuş. Teyzem, eniştem ve Orhan tam seksen sene güneşin yüzünde yürümüşler, yürümüşler, nihayet dünyaya dönmüşler. Ben onları görünce bilseniz ne kadar sevindim.

— Nasıl bari güneşin her tarafını gezip görebildiniz mi? İyice ölçebildiniz mi? diye sordum.

— Ne gezer... dediler. Seksen senede yarısını bile göremedik... Derken uyanmışım... Aman Yarabbi... Güneş ne kadar büyükmüş, insan seksen sene gece gündüz dolaşsa yarısını bile göremiyormuş...

★

Acaba siz de böyle bir masal ile güneşin büyüklüğünü anlatabilir misiniz?.. Anlatabilirseniz hemen bize gönderin de dergide basalım.

REN GEYİKLERİ MEMLEKETİNDE

İvan'ın Loda'yı kızağa koşup otlakta gezdiğinden bir kaç gün sonra, bir gün babası annesine dedi ki :

— Yarın buradan gidiyoruz... Geyikler, bu otlaktaki bütün yosunları yemişler, bitirmişler. Yeni bir otlak bulmak lâzım.

İvan bu habere çok sevinmişti. Çünkü kızaklarla bir otlaktan öteki otlağa gitmeğe bayılırdı. Senelerdenberi sık sık yer değiştirdiklerinin sebebini şimdi gayet iyi anlıyordu. İvan henüz küçük bir oğlancık olmasına rağmen, Ren geyiklerinin yiyecekleri yosunlar bitince, yeni bir otlak bulmak lâzım geldiğini öğrenmişti.

İvan, annesi, babası, kardeşleri her gün Ren geyiği sütünden yapılmış peynir yiyorlar, Ren geyiği sütü içiyorlardı. Ren geyiğinin sütü çok kuvvetli, çok koyu bir süttü. Allahın hikmeti!.. Çünkü Ren geyiği gayet az süt verirdi. Eğer bu kuvvetli, koyu bir süt olmasa idi, bu kadarcık sütten peynir yapmak kabil olamazdı. Ren geyikleri çok az süt verdikleri için İvan'ın babası beş yüz tane geyik besliyordu.

İvan, başlığının ve paltosunun, hattâ yataklarının üzerindeki örtülerle bütün ailece içinde yaşadıkları çadırlarının hep Ren geyiği derisinden yapıldığını biliyordu. Onun için geyiklerin beslenebileceği otlakları sık sık değiştirmek, hayvanları iyi beslemek lâzım geliyordu.

İvan ertesi sabah çok erken kalkmıştı. Herkes ile beraber onun da yapacağı bir çok işler vardı. Evvelâ çadırı sökmek ve denk yapıp bir Ren geyiğinin sırtına yükletmek için ağabeylerine yardım etti. Sonra Ren geyikleri postlarını, binecekleri bir kızağa yükletmek için annesine yardım etti. Artık bütün aile yolculuğa hazırlanmışlardı.

Birinci kızağa İvan'ın annesi binmişti. Annesinin arkasında bağlı Ren geyiği postundan yapılmış bir nevi kundak içinde İvan'ın mini mini kardeşi uyuyordu.

İkinci kızakta İvan ile henüz yeni doğmuş mini mini köpeği, üçüncü, dördüncü kızaklarda İvan'ın ablaları gidiyorlardı.

İvan'ın büyük ağabeyleri ile babası, Ren geyikleri sürülerini idare etmek için yayan yürüyorlardı. Ren geyiklerinin birbirlerinden uzaklaşmaması, sürü halinde yollarına devam edebilmeleri için on tane kocaman kuvvetli köpek onlara yardım ediyorlardı.

Bütün bir hafta, İvan'ın ailesi yollarına devam etmişlerdi. İvan seygili Loda'nın çektiği kendi kızağı içinde seyahat etmekten çok hoşlanıyordu. Sabahtan akşama kadar yolculuk eden aile, akşamları dinlenmek için bir yerde konaklıyorlardı. O zaman İvan, bütün gün ne kadar yorulmuş olduğunu anlıyordu..

İvan'ın annesi bir köşede ateş yakarak Ren geyiği etinden külbastı yapıyor. Süt ısıtıyor. Bütün aileye güzel bir akşam yemeği hazırlıyordu. İvan çok çalışkan bir çocuktu. Bütün bu hizmetleri yaparken annesine elinden geldiği kadar yardım ediyordu.

Yemekten sonra bütün aile, kat kat Ren geyiği kürklerinden yapılmış yataklarına giriyor, sıcacık, rahat, güzel bir uykuya dalıyorlardı. İvan da gökyüzünde parlıyan ayı uzun uzun seyrediyor. Böyle güzel bir memlekette yaşadığı için Allahına binlerce şükrederek, sıcacık yatağında tatlı bir uykuya dalıyordu.

Bir akşam yemeğinde İvan'ın babası :

— Yarın yeni otlağa varacağız. Artık yerleşeceğiz... dedi.

İvan'ın annesi, ağabeyleri, ablaları hepsi bu havadise sevinmişlerdi. Ertesi günü erkenden yola çıkmışlar, nihayet yeni otlağa gelmişlerdi. Yeni otlağa yerleşmek için herkes çalışıyordu. Değil büyük insanlara, küçücük çocuklara bile yapılacak iş vardı. İvan çadırın kurulması için evvelâ ağabeylerile, babasına yardım etti. Sonra çadırın ortasına yapılacak ocak için lâzım olan taşları aramağa çıktı. Annesi İvan'ın bulduğu taşlarla güzel bir ocak yaparken, küçük oğlancağız bir kucak dolusu kuru dal parçaları bulmuş, çadıra doğru geliyordu.

İvan'ın işi bu kadarla bitmemişti. Bütün aile akşam yemeğini yerken, İvan'ın annesi :

— Çocuklar... İnşallah bu akşam, yumuşacık, rahat yataklarda yatar da dinleniriz. Bir haftadanberi yerde yatıyoruz. Artık yeni yataklarımızı yapmak zamanı geldi, diye seviniyorum. dedi.

İvan bir saniyede yerinden fırlamıştı. Etrafta kuru çam iğneleri, kuru yosunlar arıyordu. Yarım saat içinde çadırın dört köşesini kucak kucak kuru yosunlar, incecik çam iğnelerile doldurmuştu. İvan'ın annesi ve ablaları bu yosunları ve çam dallarını iyice sıkıştırarak, çadırın içine yerleştirmişler, üzerlerine de Ren geyiği postlarını sererek gayet güzel sedirler yapmışlardı. Artık bütün aile, bu sedirlerin üzerinde yumuşacık, rahat rahat uyuyabilirlerdi. Çadırın içine, ocağın etrafına da kuru çam iğneleri ve kuru yosunlar yaymışlar, üzerlerine de Ren geyiği postları koyarak halı döşer gibi her tarafı döşemişlerdi.

İvan'ın ailesi sevgili memleketleri Lapland'ı çok severlerdi... Dünyanın hiç bir tarafında bu kadar güzel mavi bir gökyüzü, bu kadar parlak yıldızlar, bu kadar tatlı bir ay ışığı, böyle bembeyaz karlarla süslenmiş, göklere yükselen çam ormanları, böyle tatlı Ren geyiği sütü ile lezzetli Ren geyiği peyniri bulunamıyacağına emindiler. Hele böyle Ren geyiği postlarile döşenmiş bir çadır acaba dünyanın neresinde vardı?..

Çadırın ortasındaki ocakta kuru çam dalları pırıl pırıl yanarken İvan, ablaları, ağabeyleri, mini mini bebek kardeşi, annesi, babası Ren geyikleri postları ile örtülü yumuşacık sedirlere uzanmışlar, rahat bir uykuya dalmışlardı.

İvan uyumadan evvel kendi kendine şu şarkıyı söylüyordu.

Benim sevgili Ren geyiklerim!..
Sizinle bu yurdun her köşesine giderim!
Size taze otlaklar bulmak için
Her güçlüğü seve seve yenerim..
Benim sevgili Ren geyiklerim!..
Tatlı sütünüz kar gibi!..
Karlar üstünde uçarsınız rüzgâr gibi!..
Size taze otlaklar bulmak için
Güçlüğü seve seve yenerim!..

HAYAT

SİZİN İÇİN ÇALIŞAN YÜZLERCE İŞÇİ

Portakallar nasıl ambalaj yapılır?

Sevim'in babası, bir kaç saat daha otomobilini sürdü. Nihayet Bay Sami'nin portakal ambalaj deposunun önüne geldiler. İçeri girdikleri zaman Bay Sami misafirlerini büyük bir nezaketle karşılıyarak :

— Buyrunuz efendim... Buralara kadar zahmet edip geldiğinize bilseniz ne kadar memnun oldum... dedi. İki dost tatlı tatlı görüşmeğe dalmışlardı.

Sevim'in babası :

— Aziz dostum; Mersin'e gidiyorduk. Yolda sizin portakal bahçelerinizin arasından geçtik. Sevim'le annesi, ağaçlarınızın mis gibi kokularına bayıldılar. Portakalların nasıl toplandığını gördüler. Fakat Sevim, portakalların sandıklara nasıl istif edildiğini de öğrenmek istiyor, dedi.

Bay Sami :

— O halde Sevim kızımıza ve size bizim ambalaj depomuzu gezdirelim. İki sene evvel portakal mahsulümüz çok bereketli olmuştu. Ambalaj yapmağa yetişemedik. Allaha bin şükür epeyce de para kazandık. Sermayemizi genişlettik. Amerikada portakal ambalaj depolarında kullanılan son sistem makinelerden sipariş ettik. Bu sene portakallarımızı, mandalinalarımızı, limonlarımızı hep bu makinelerle boy sırasına ayırıyoruz. Yine bu makinelerle temizliyoruz. Makineler portakal sandıklarını bir odadan diğer odaya taşıyor, sonra da ambalaj yapılmış meyvaları deponun kapısına kadar götürüyor. Pek az işçi kullandığımız halde işlerimiz çok çabuk görülüyor. Hem de mallarımız gayet temiz oluyor. Piyasa bizim mallarımıza çok rağbet ediyor. Şimdi buyrunuz da size son sistem ambalaj depomuzu gezdireyim!.. diyerek misafirlerinin önüne düştü.

Bay Sami'nin portakal ambalaj deposu koskocaman bir bina idi. Bir kapısı asfalt caddede bir kapısı da demiryolu üzerinde idi. Asfalt caddedeki kapının önünde iki tane kamyon duruyordu. Kamyonların içi portakal sandıklarile dolu idi. Bunlar yolda gördükleri portakal bahçelerinden gelmişti.

Sevim, annesi, babasile beraber binanın içini gezmeğe başlamışlardı. Her tarafı, tatlı portakal kokusu doldurmuştu. Ne güzel... Ne tatlı bir koku!..

İşçiler sandıklardaki portakalları birer birer beyaz uzun, bir masanın üzerine boşaltıyorlardı. Fakat ne tuhaf şey!.. Masanın üzerindeki portakallar, oldukları yerde duramıyorlar, yavaş yavaş yuvarlanıyor ve masanın öbür ucuna doğru kendi kendilerine gidiyorlardı. Sevim ile annesi, babası, portakalların gayet çabuk dönen iki sıra fırça arasında nasıl fırçalandıklarını, üzerlerindeki tozların, toprakların nasıl temizlendiğini görünce şaşmışlardı. Portakallar bu iki sıra fırça arasında temizlendikten sonra yine kendi kendilerine yuvarlana yuvarlana başka bir odaya geçmeğe başlamışlardı.

Burada portakallar, büyük masaların üzerinden sel gibi akıp gidiyorlardı. İçlerinden çürük olanlara, çarpık, çurpuk olanları, yaralı olanları bir amele toplayıp alıyordu. Ondan sonra portakallar, diğer bir odaya geçiyordu.

Bu odaya, boy sırası dairesi adını vermişlerdi. Burada bir kaç metre aralıkla çeşit çeşit büyüklükte delikler bulunan bir masanın üzerine portakallar kendi kendine gelip dökülüyordu. Bu delikli masanın üzerinde meyvalar yine makineli tertibatla yuvarlanıyordu. Her portakal kendisinin geçebileceği büyüklükte bir delik bulduğu zaman, bu delikten aşağıya düşüyordu. Bu deliklerin altında sıra ile dizilmiş büyük portakal anbarları vardı.

Portakallar, böyle yuvarlana, yuvarlana giderlerken en önce en küçükler, en küçük delikten aşağıya düşüyor, sonra daha büyükler, sonra daha büyükler... En nihayet de en büyük portakallar, masanın üzerinde sallana sallana, kendilerine göre bir delik bulmak için gezip duruyorlardı. Sevim'in babası :

— Bunlar en iyi portakallarınız değil mi efendim? diye Bay Sami'ye sordu.

Bay Sami :

— Bunlar en büyük portakallarımızdır ama, en iyi cins portakallarımız değildir, dedi Belki inanmazsınız. Çok defa portakallar böyle çok büyürlerse, tatlılaşmağa, olgunlaşmağa vakit bulamazlar. Bunların gösterişine aldanmamalı. Onun için portakalın çok büyüğü makbul değildir. En iyi cins portakal orta boyda olanıdır, dedi.

Sevim bir aralık odanın diğer bir köşesinde boy boy ayrılmış portakalları sandıklara istif eden işçileri gördü.

Bu işçiler bir ellerile incecik saman kâğıtlarını alıyorlar, diğer ellerile de portakalları kâğıda sarıp gözünüzü açıp kapayıncaya kadar ambalaj sandığının içine yerleştiriyorlardı. İşçilerden bir tanesi o kadar çabuk sarıyor, o kadar çabuk ambalaj sandığına koyuyordu ki, Sevim'in babası bu çalışkan gencin el çabukluğuna şaşıp kalmıştı. Yanına gidip ona :

— Oğlum siz, günde kaç sandık ambalaj yaparsınız?.. diye sordu.

— Günde dokuz, on saat çalışırsam, doksan sandık kadar ambalaj yapabiliyorum... cevabını verdi. Bay Sami :

— Bu genç, bizim ambalaj deposunun en değerli, en çalışkan ustalarından birisidir. Biz hepimiz kendisini çok severiz, diyerek işçisini övdü.

İncecik beyaz kâğıtların içine sarılmış olan portakallarla, sandıklar hazırlanmış, dağlar gibi yığılmıştı. Bir yan-

dan bunlar doldurulurken, bir yandan da hazır sandıkları yine kendi kendine hareket eden bir başka masanın üzerine koyuyorlardı. Bu masa sandıkları alıyor, kapaklarının mıhlanacağı tarafa doğru götürüyordu. Diğer tarafta duran Sevim ile annesi, babası, birer birer yüzlerce sandığın makineli masanın üzerinden kendi kendilerine gelişini seyrediyorlardı. Sevim:

— Ne tuhaf, değil mi babacığım... Burası peri masallarındaki bir memlekete benziyor. Portakallar, sandıklar, her şey, gûya canlı imiş gibi, kendi kendilerine yürüyüp gidiyorlar, dedi. Buraya sihirli köşk desek daha iyi olacak.

Babası güldü:

— Hakkın var, dedi. Sihirli köşk ismi buraya çok yakışıyor. Burada her şey sihirli... Yalnız fen adamlarının yaptıkları bir sihir!.. Makinenin yarattığı bir sihir!..

Bir tarafta baba kız konuşurlarken, diğer tarafta, yavaş yavaş bir bir arkasından gelen yüzlerce portakal sandıklarına kapaklar konuluyor, tahtaları (tak.. tak..) diye mıhlanıyordu. Üzerlerine de birer demir çenber geçiriliyordu.

Artık portakallar uzak memleketlere gönderilmek üzere şimendifer vagonlarına yüklenmeğe hazırlanmış bir hale gelmişlerdi. Bir yandan ambalaj deposunun demiryoluna açılan kapısının önüne sandıklar üstüste yığılıyor, bir yandan da bir kaç metre ötede duran yük vagonuna sıra sıra yerleştiriliyordu.

Sevim, annesi ve babası, Bay Sami'nin bu güzel, yepyeni portakal ambalaj deposunu büyük bir zevkle gezmişlerdi. Kim bilir, şimdi şu sandıklara istif edilen portakalları, memleketin hangi köşesindeki, hangi çocuk yiyecek diye Sevim düşünüyordu.

Portakallar, şimendiferin yük vagonlarına taşınırken, misafirler de, Bay Sami'ye teşekkür ederek otomobillerine bindiler... Otomobilde giderken, Sevim annesine:

— Mersin'e varır varmaz, Bursa'daki teyzemin kızı Türkân'a bir mektup yazacağım. Portakalların hikâyesini anlatacağım, dedi. Annesi de:

— Aferin Sevim. Sen bugün gördüklerini olduğu gibi yazabilirsen, portakal nasıl toplanıyor, nasıl istif ediliyor, nasıl piyasaya gönderiliyor. Bütün bunları güzel güzel anlatabilirsen, Türkân ile beraber bir çokları da senin mektubunu okurlar. Amerika'dan gelen son sistem portakal ambalaj makinelerinin nasıl çalıştığını öğrenirler, dedi.

KÜÇÜK KARDEŞLERİNİZE KIŞLIK PATİKLER

Bunları kalın, yumuşak ,hattâ kullanılmış bir yün kumaştan yapabilirsiniz. Aşağıda verdiğimiz patron üzerine, bebeğin ayağına göre, dikiş payını bırakarak, her patik için ikişer parça kesin. Bu, patiğin yanları olacak. 4 sm. eninde, aşağı yukarı, 45 sm. uzunluğunda, bir de band kesersiniz. Bunu, (a) ve (b) resimlerinde gösterildiği gibi, patiğin iki yanı arasına dikersiniz. Bu band, patiğin önü, tabanı ve arkası olacaktır. Parçaları ard iğnesiyle diktikten sonra, iyice ütüler, çevirirsiniz. Her patiğin dışarı gelen tarafı açık bırakılmalıdır. Açık yanın kenarları ince bir şeritle çevrilecektir. Hem yandan, hem önden, karşılıklı olarak, bağların geçirilmesi için delikler de açarsınız. Deliklerin içini, ilmik gibi, sararsınız. Patiklerin ağzını, resimdeki gibi, oyar, fisto teyeliyle işlersiniz. Bağı için kalın olmayan ipekli kordon kullanırsınız. Patiklerin ağzını işleyeceğiniz fisto, patik bağlarıyla ayni renkte olmalıdır.

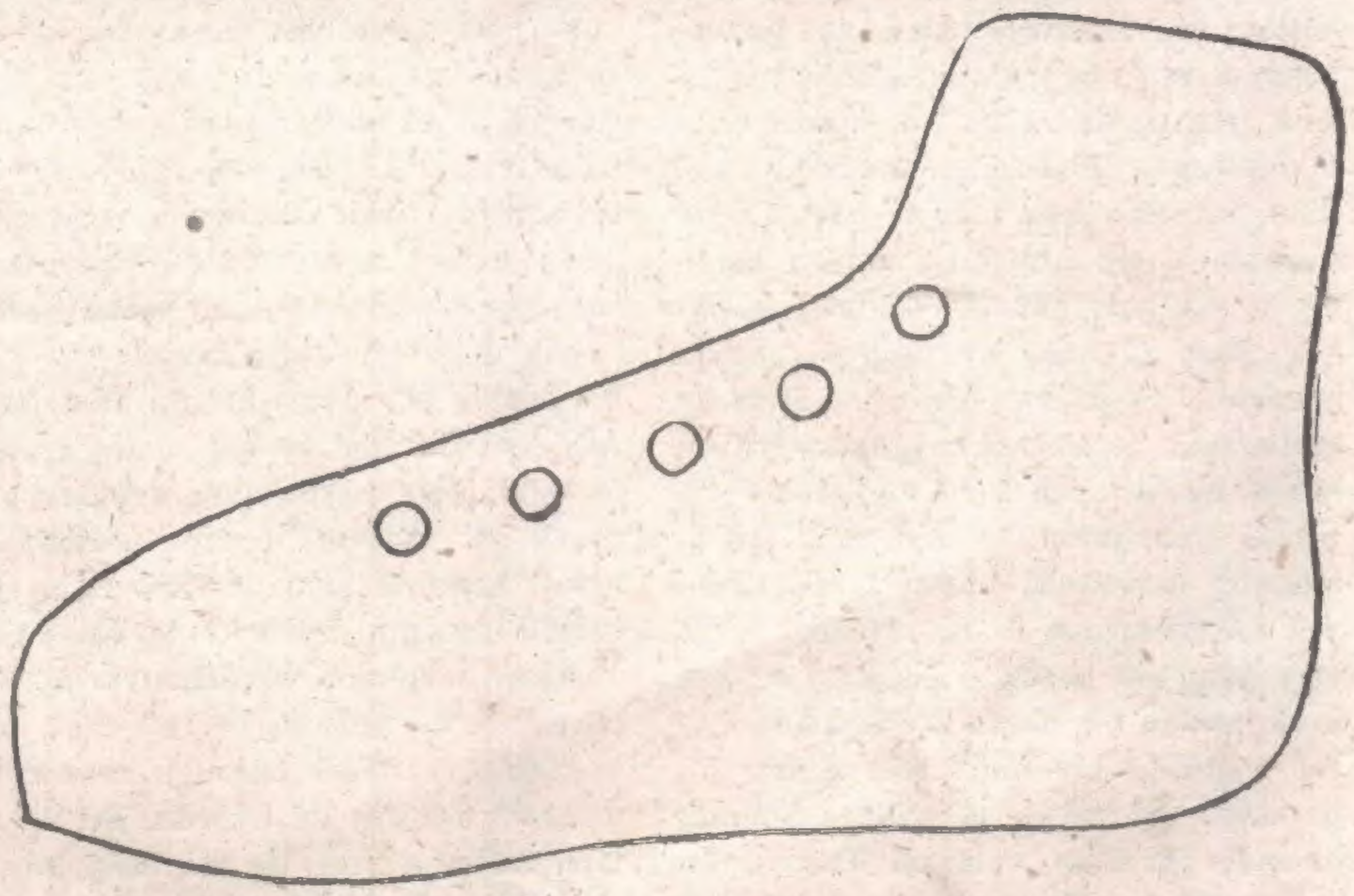

DURSUN SEVERUS AMCA'NIN MEKTUPLARI:

KARGALAR

Suna'nın Dursun Severus Amca'ya mektubu

DURSUN amcacığım,

Sağ olunuz, mektubunuzu aldım. Dilim varmıyor: Siz bana sık sık böyle mektuplar yazsanız ne iyi olur. Hayvanları çok severim ama, o kadar işte.. Onları yakından tanımanın çok faydalı bir şey olduğunu şimdi anlıyorum.. Kargaların haydutluğu aklımdan bile geçmezdi. Öfkem yatıştı artık. Ne yapsın kargalar.. Ellerinde değil ki.. Onlar bile bile canımızı yakmak, süslenmek için aşırmıyorlar ki. Öyle olsaydı, onları hiç affetmezdim. Kargaların başka hünerleri var mı, acaba? Siz bunları bileceksiniz, amcacığım. Ne olur, üşenmeyin de yazın bana. Mektubunuz geldi mi, hepimiz seviniyoruz. Hele ben, hepsinden daha çok seviniyorum. Yeni bir şey öğrenince gönlüm genişliyor. Derslerim çok olmasaydı, size daha uzun mektuplar yazardım. Ellerinizden öperim, sevgili amcacığım.

Yeğeniniz
SUNA

* *

Dursun Severus Amca'nın cevabı

SEVGİLİ Suna,

Mektubun geldi. Yazdıklarını sevgi ile okudum. Duru ve pürüzsüz bir anlatışın var. Çok hoşuma gitti. Ben Sunacığımın gönlünü kırar mıyım hiç? Merak senden, yazmak ta benden.

Çocukken benim de bir kargam vardı. Ona güzel bir ad takmıştım: Seyyid. Kanadlarını kesmemiştim ama, evimize gider, gelirdi. Bahçemizin dut ağacında dinlenmekten, arada sırada gazeller savurmaktan çok hoşlanırdı. Seyyid, sabun meraklısı idi. Sanki kanadlarının yıldızsız gecesini mutlaka aydınlatmak sevdasına düşmüştü. Seyyid anaçlandıkça (anasının boyuna gelmeye başlayınca) tehlikesi de artmaya başlamıştı. Artık odalar Seyyid'e kapanmıştı. Fakat dışarıda bırakılan sabunlara tekrar kavuşmak mümkün değildi. Zamanla sabunlarımız Seyyid'e az gelmeye başladı. Benim Seyyid'imi herkes tanırdı. Komşuların çığlığını sık sık duyardım:

— Hişşşşt, hişşşt... Ay, gene sabun gitti. Allah belâsını versin bu Seyyid'in...

Seyyid'ten hepimiz bezmiştik artık. O, bu sabun avında yapyalnız değildi. Sarısını çoktan yutan (sarısını yutmak: genç kuşların gagalarında uzun sarı bir kesecik vardır. Kuşlar büyüdükçe bu yavaş yavaş kaybolur. Büsbütün kayboldu mu, kuşun çocukluğu da sona erer. Bu gelişmeye sarısını yutmak denir) yaşıt arkadaşları ile birlikte Seyyid büyük ölçüde çapulculuk yapıyordu. Bir gün komşularımızdan bi-

rinin gümüş saatini Seyyid'in bir arkadaşı uçurdu. Ertesi gün boyunbağımı iri gövdeli dut ağacının ta tepesinde dallara ilişmiş gördüm. Bu kara-çeteden kurtulmak için tek bir yol kalmıştı. Ona da babam başvurdu. Çiftesini dut ağacının dallarına çevirerek bir kaç kere boşalttı. Ondan sonra hepimiz rahat ettik. Dallardan yere hiç bir karga düşmemişti. Kim bilir, karaçete nereye çekilmişti. Seyyid'i artık bir daha görmedim. Aylar geçtikten sonra yaprakları çoktan dökülmüş dut ağacına tıpkı Seyyid gibi iki karga konmuştu. Haykırdım:

— Seyyid, Seyyid...

Onlar, çıplak dalların arasından beni bir yabancı gibi süzdüler ve uçtular. Bu iki kargadan hiç biri Seyyid değildi. Çünkü: o, kendi adını bilirdi ve sesimi duyunca koşar, omuzuma konardı.

Şimdi, Sunacığım, seni ve anneni öfkelendiren bu kanadlı hırsızların başka bir marifetinden de bahsedeceğim. Onlar papağan gibi konuşurlar da... Biliyorsun ki, kargaların alakarga, kuzgun gibi bir çok çeşitleri vardır. İri kargalar çok daha güzel konuşur. Onların dillerinin üstü sert bir deri ile örtülüdür. Kargalar daha pürüzsüz konuşsunlar diye bu sert deriyi keskin bir bıçakla soyan merhametsizler az değildir. Ne kadar yanlış bir şeydir bu. Çünkü sert derinin hiç bir zararı yoktur. Anlıyorum, sen şimdi öfkenden

karganın dilindeki sert deriyi de soyarsın, tüylerini de yolarsın, belki... Aldanıyor muyum? Kargalar, papağanlar gibi, konuşabilirler demiştim. Hattâ onlar papağanlardan da iyi konuşurlar. Papağan, sözleri ezberler ve gelişi güzel kullanır, aynı sözleri olur olmaz yerde tekrarlar. Karga ise ezberlediği sözün mânasını kavrar ve bu sözü yerinde kullanır. Karga, su sözünü öğrenmişse susadı mı, su der. Halbuki papağana göre su, ateş, kapı, kitap, ev gibi sözler ezberlenen ağız gürültüsünden başka bir şey değildir. Şimdi sen, karganın bu ince anlayışına hayret etmez misin? Kargaların hırsızlıkları, zararları olmasaydı, ne iyi olurdu!.. Fakat bu, onların elinde mi? Onlar da, hiç şüphesiz, kanlarını güden korkunç kudretin ağlarından sıyrılmak isterler. Fakat onlar bu ağlar içinde doğarlar ve gene bu ağlar içinde ölürler. Her yaşayan şeyin, her kan damlasının yolu budur. Sen pencereni kapa ve kıymetli şeylerini açıkta bırakma, Sunacığım. Çünkü, kapanan bir pencere; bir suç önleyebilir. Gözlerinden öperim.

Amcan
Dursun SEVERUS

★

Tahsil
ve
Çehiz
sigortaları
ne kadar küçük yaşta
başlarsa o kadar
kârlıdır.

★

DOĞAN SİGORTA

DOĞAN KARDEŞ
Bulmaca Kuponu: 120

KİM BULACAK?

Bu bulmacaları çözenler arasında kur'a çekilerek birinciye dolma kalem, ikinciye resim albümü, üçüncüye Doğan Kardeş abonesi, dördüncüden ellinciye kadar da muhtelif hediyeler verilecektir. Cevaplar 6 şubata kadar gönderilmelidir.

Bu haritada kaç tane yanlış vardır? Ve bu yanlışlar nelerdir?

HEDİYE KAZANANLAR

113-üncü sayıdaki bulmacayı çözenler arasında kur'a çekilerek aşağıda adları yazılı kardeşler şu hediyeleri kazandılar:

1 — Necati Oran (İstanbul), Bir dolma kelem,
2 — Meliha Kapancıgil (Ankara), Bir resim albümü,
3 — Handan Hasanoğlu (İzmir), Bir yıllık Doğan Kardeş abonesi.

BİRER OKUL DEFTERİ KAZANANLAR

Ayşe Aktuğ (Ankara), Güray Arıman (Afyon), Mustafa İlter (İstanbul), Hacer Barutcuoğlu (İzmir), Oya Barun (Kadıköy), Turgut Yücebaş (Manisa), Fehmi Işıkman (Balıkesir), Zeynep Kurtuluş (Ankara), Naciye Dızdar (Amasya), Erdal Değer (İskenderun), Erol Karsboğlu (Mersin), Gülten İkiz (Fatih), Babür Barbarosoğlu (Ankara), Günay Anıl (Fethiye).

BİRER KİTAP KAZANANLAR

Ahmet Kayakıran (Manisa), Dündar Teoman (Bursa), Yavuz Tuncalp (İzmir), Adnan Arkan (Erzurum), Gül Ağsak (Adana), Ayşe Ertekin (Adana), Turhan Boyman (İstanbul), Can Baksan (Elâzığ), İlhan Dinçdurak (Gaziantep), Fikret Öksüz (Amasya), Hatice Özen (Ankara), Nuran Uçarı (Kadıköy), Mehmet Onur (Ankara), İlhan Okay (Bursa), Muallâ Taşan (Amasya), Hatice Tekelioğlu (İstanbul), Sultan Semiz (Ankara), Ersin Yalım (İstanbul), Selçuk Öztöre (Ankara) Nuran Ayseven (Ankara).

S . R

Yukarıdaki (S) ile (R) harflerinin arasına 5 defa ayrı ayrı harf koyarak 5 tane başka başka kelime yapınız.

Ev şeklindeki
kumbaramız
bir gün
seni de
bir **EV** sahibi
yapabilir
YAPI ve KREDİ BANKASI

Doğan Kardeş

HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ

Sayı: 120 — Cilt: 4
13 Ocak 1949
Fiatı 15 Kuruş

Her hafta perşembe günleri çıkar ★ Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden: Vedat Nedim Tör ★ Sekreter: Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi: Beyoğlu, İstiklâl Cad., 320 — 24 Yeni Han. İkinci kat ★ Mektup adresi: Posta Kutusu: 2217 Beyoğlu ★ Telefon 42933 ★ Abone şartları: Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Abone her sayıdan başlıyabilir ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Gelen yazılar basılsın basılmasın sahibine geri verilmez ★ Basıldığı yer: Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi İstanbul.

AV PEŞİNDE

Doğan Kardeş'in Romanı : 12

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— Uuh!.. dedi. Mert çocuktur Cek. Hua-ava-oma dostu. Cek benimle beraber gelecek.

Cek, büyük şefin bu çağrısından pek memnun olmamıştı. O, kendi hesabına, arkadaşlarını bularak, ava devam etmeği tercih ederdi. Ama Arovaka'nın babasını kızdırmaktan çekiniyor, hem de onun yanında bulunmakla diğer Kırmızıderililerden korunacaklarını düşünüyordu.

Karabinasını yerden kaldırarak :

— Büyük Şef dostumla memnunlukla gideceğim, dedi.

Kampa girişleri görülecek şeydi. Hua-ava-oma, elini Cek'in omuzuna koymuş, azametle yürüyordu. Arovaka da yeni arkadaşının öteki tarafından koluna girmiş, sırıtarak yüzüne bakıyordu.

Hua-ava-oma, Kentuki bölgesinde Beyazyüzlülerin baş düşmanı olarak tanınıyordu. Viyandot kampına bir Beyazyüzlüyü hem de kendi milletindenmiş gibi, dostça muamele ederek, getirmesi görülmüş, işitilmiş şey değildi!

Vil ile Corc da Cek'i görünce adamakıllı şaşırmış, daha çok üzülmüşlerdi. Onlarla kampta karşılaşmağı hiç ummayan Cek'in yüzüne bakarak, Vil :

— Eh, dedi, yine üçümüz bir aradayız... Tanrıdan başka ümidimiz kalmadı.

— Hayır Vil'ciğim, durum, düşündüğün gibi değil: ben, esir olarak gelmedim. Büyük şefle oğlunun misafiriyim.

İki kardeş önce sevinecek gibi oldu ama, Cek'in sözleri, Kırmızıderililerin gerçekten yapabileceklerinden o kadar uzaktı ki, Cek'in bunu, alay olsun diye söylediğini sandılar. Bunun üzerine Cek, her şeyi olduğu gibi anlattı.

Vil, yavaşça :

— Talihin açıkmış Cek, dedi. Sen yakayı kurtarırsın, şefin bizi de bırakacağını hiç sanmıyorum.

— Hayır hayır. Yüzde yüz bırakacaktır. Siz olmayınca, ben de buradan gidecek değilim.

Vil, fedakâr arkadaşının elini kuvvetlice sıktı. O aralık Corc :

— Şunlara bakın. Şunlara bakın! dedi.

Çocuklar, ateşin etrafında ayakta duran Kırmızıderililere döndüler. Reisin çaldığı bir ıslık üzerine ormanın her tarafından tüfekli, karabinalı adamlar birer birer gelip oradakilere katılıyor, reisin etrafını sarıyorlardı. Hepsi heyecanlıydılar.

Hua-ava-oma, karabinasına dayanmış, dikkatle, kıpırdanmadan, sert bir yüzle konuşanları dinliyordu. Bunlar sustuktan sonra o konuşmağa başladı. Emir veriyormuş gibi, kısa, kesin sözlerle bir şeyler anlattı. Cenkçiler yavaş yavaş yatıştılar. Hua-ava-oma sözünü bitirince tek bir itiraz sesi duyulmadı.

Ağaç kütükleri üzerinde mahzun oturan üç küçük avcı bu konuşmanın onlara ait olduğunu anlamışlardı. Viayndot şefi gözlerini onlara çevirince soğukkanlılıklarını toplıyarak ayağa kalktılar.

Şef, elini Cek'e uzatarak :

— Hua-ava-oma Cek'in dostudur. Cek gidebilir, dedi.

Durum pek nazikti. Cek Gedney, şefin gözlerinin içine bakarak :

— Hua-ava-oma büyük bir şeftir, dedi. Cek onu sever. Şefden, kardeşlerimi de benimle birlikte bırakmasını rica ediyorum!

Şefin, öteki çocukları serbest bırakmağa pek niyeti yoktu galiba. Ama Cek'e verdiği sözü hatırlayarak bunu yapmağa razı oldu.

— Olur; cevabını verdi. Cek'in hatırı için olur.

Cek, içten sevinç ve minnetle Kırmızıderilinin iki elini birden sıkarak :

— Sağ ol Hua-ava-oma!.. Yaşasın Büyük şef Hua-ava-oma!.. diye bağırdı.

Vil ile Corc sevinçlerinden zıplamamak için kendilerini güç tuttular.

Kırmızıderililerin gürültülü gösterişleri sevmediklerini bilen Cek, Arovaka ve babasıyla sessizce vedalaştı. Sonra arkadaşlarına, peşinden gelmelerini işaret ederek, kamptan çıktı.

Birden şefin :

— Durun!.. diye bağırdığı duyuldu.

Çocuklar durdular. Şaşkınlık, merak içinde bekliyorlardı. Hua-ava-oma verdiği müsaadeyi geri mi alacaktı yoksa?..

Üç küçük avcı dönerek, kampa doğru bir kaç adım attılar, ama koşarak onlara ulaşan bir Kırmızıderili, şefin emri üzerine, Vil ile Corc'un karabinalarını verdi.

Artık çocukların sevinci sonsuzdu. Cek, son defa olarak, Arovaka ile Hua-ava-oma'yı eliyle selâmladıktan sonra, üçü ormanın kuytuluğuna daldılar. Ayrıldıkları tepeye varıncaya kadar hiç konuşmadan, hızlı hızlı yürüdüler. Tepede heyecanları birden boşanıverdi. Kucaklaşıyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Corc, durmadan taklalar atıyordu.

— Gücüm yettiği kadar bağırayım mı? diye sordu. Canım bağırmak istiyor...

Cek :

— Sakın ha!.. Kırmızıderililer duyarlarsa, onlarla alay ettiğimizi sanır, belki de bizi tekrar çevirirler.

Vil de :

— Bir an önce evlerimize varmağa bakalım. Orada canın istediği kadar haykır, diye ilâve etti.

Neşeli neşeli yürüdüler. Babalarından av için aldıkları izin müddeti henüz bitmediği halde, eve dönmekte acele ediyorlardı. Anladıklarına göre, Viyandotlar, civardaki bir kaç çiftliğe baskın yapacaklardı.

Corc :

— Hua-ava-oma söz verdikten sonra bizim çiftliğimize uğramaz, dedi.

— Kendi uğramazsa da, başka kabilelerin saldırmasına mâni olamaz ya.

Cek'in sözlerine Bürton kardeşler de hak verdiler.

Ancak geceye doğru Bürton'ların çiftliğine vardılar. Çocukların vakitsiz dönüşü yatmağa hazırlanan Bürton babayı şaşırttı. Ama anlattıklarını dinledikten sonra heyreti merak ve endişeye döndü. Çocuklarıyla karısını, yamaklarını çağırarak, herhangi bir saldırmaya karşı tedbirler almağa başladılar.

Cek de, Bürton babanın, onu çiftliğine kadar götürmesi teklifini kabul etmeyerek acele acele evinin yolunu tuttu.

Beyazların başdüşmanı olan Viyandot kabilesinin yakınlarına geldiğini duyan Gedney baba da telâşlandı. O da, hazırlıklarını yaptı. İki çiftlikte o gece uyuyan olmadı. Sabaha karşı Gedney baba biraz dolaşmağa çıktıysa da, şüphe uyandırıcı bir şey görmedi. Öğleye doğru, Bürton'la birlikte ormana, oradan da çocukların cenkçilerin kampını gördükleri tepeciğe kadar uzandılar. Bir tek Viyandota rastlamadılar. Ateş yakılan yerde sadece bir yığın kül duruyordu.

Hua-ava-oma sözünü tutmuş: Cek'in ve arkadaşlarının çiftliklerine dokunmadan geçip gitmişti.

S O N

KARA KEDİ ÇETESİ

Düşünen ve Resimleyen:
SELMA EMİROĞLU

Doğan Kardeş

FIÇININ OYUNU

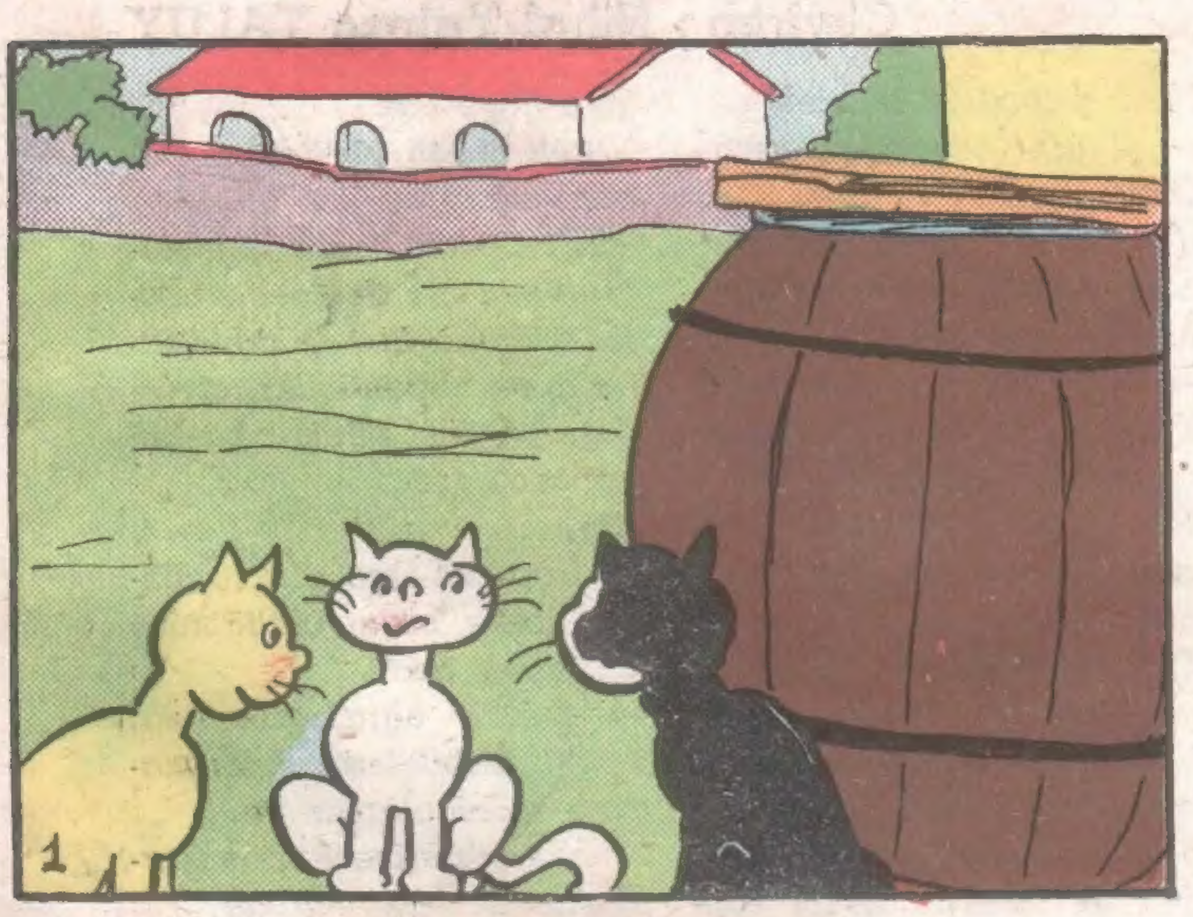

Sarman — Karnım o kadar acıktı ki...
Pamuk — Benim de öyle, benim de öyle!..

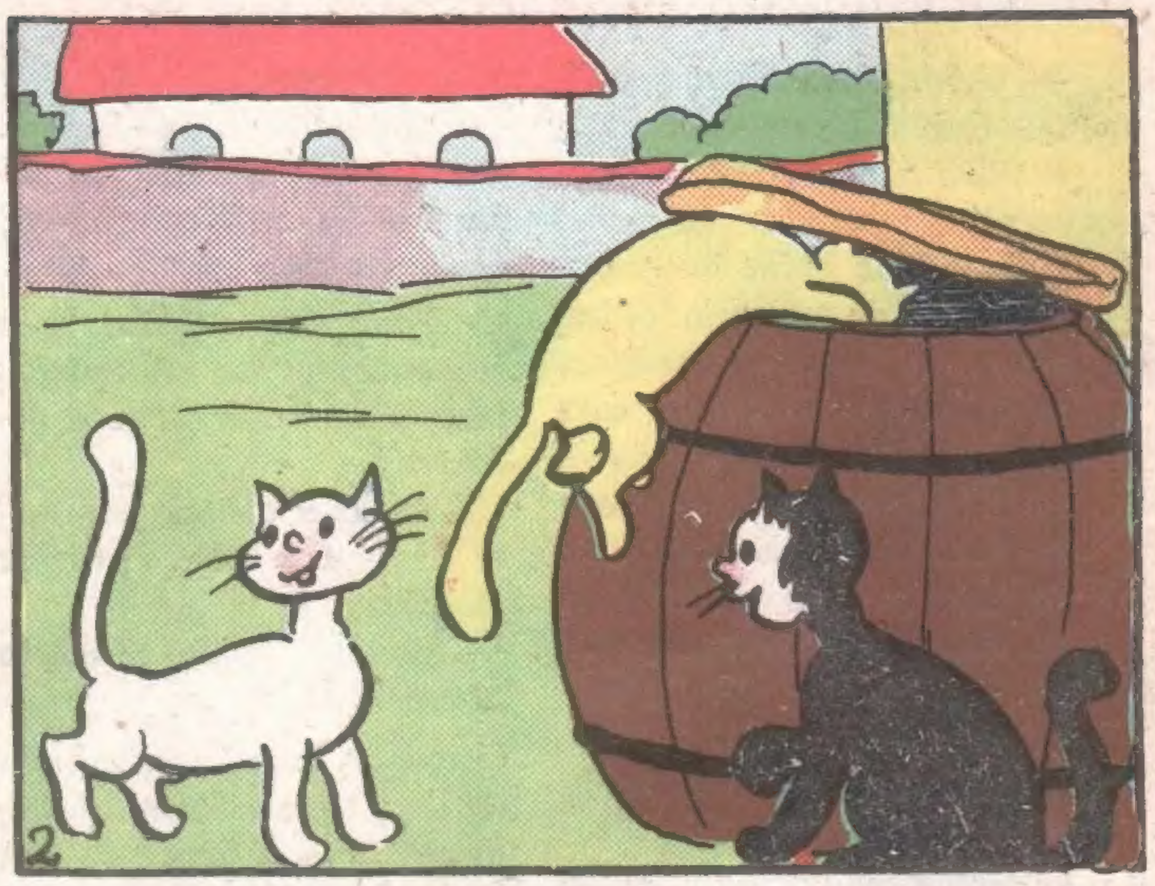

Karakedi — Girin şu fıçının içine, haydi...
Sarman — Peki, sonra ne olacak?

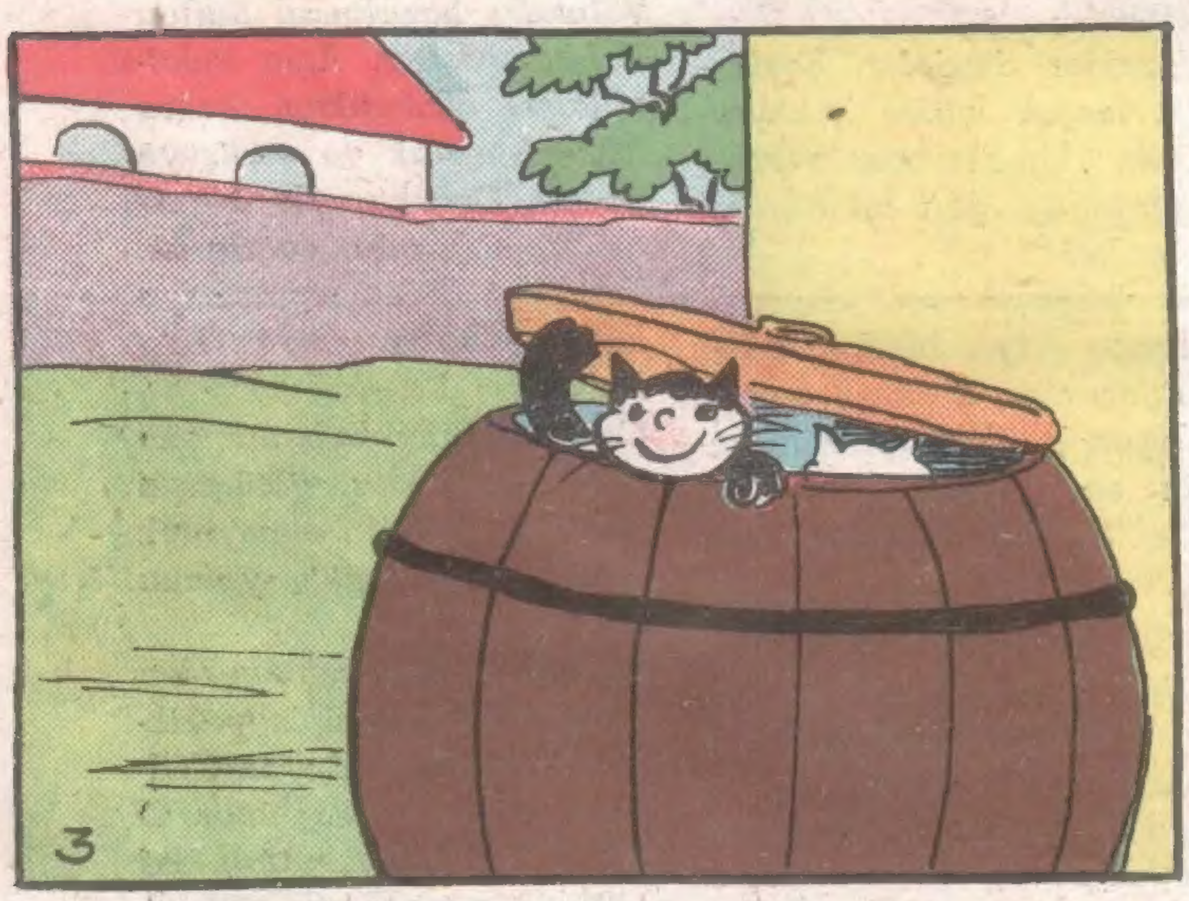

Karakedi — Bizim Paytak az sonra buradan geçer, ayak sesini duyunca, dışarı fırlar, beceririz...

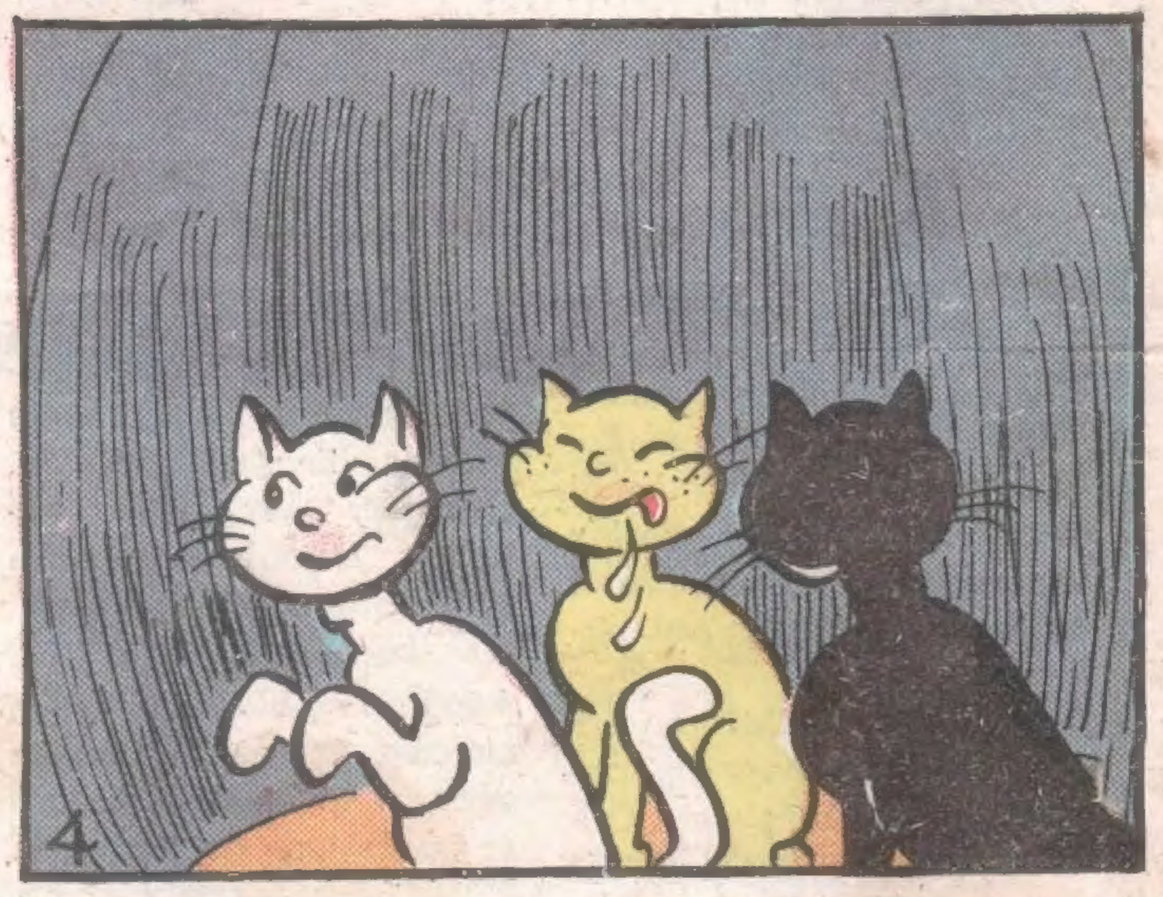

Sarman — Hem de geçen seferin acısı çıkar değil mi?
Karakedi — Kulağınız dışarda olsun çocuklar..

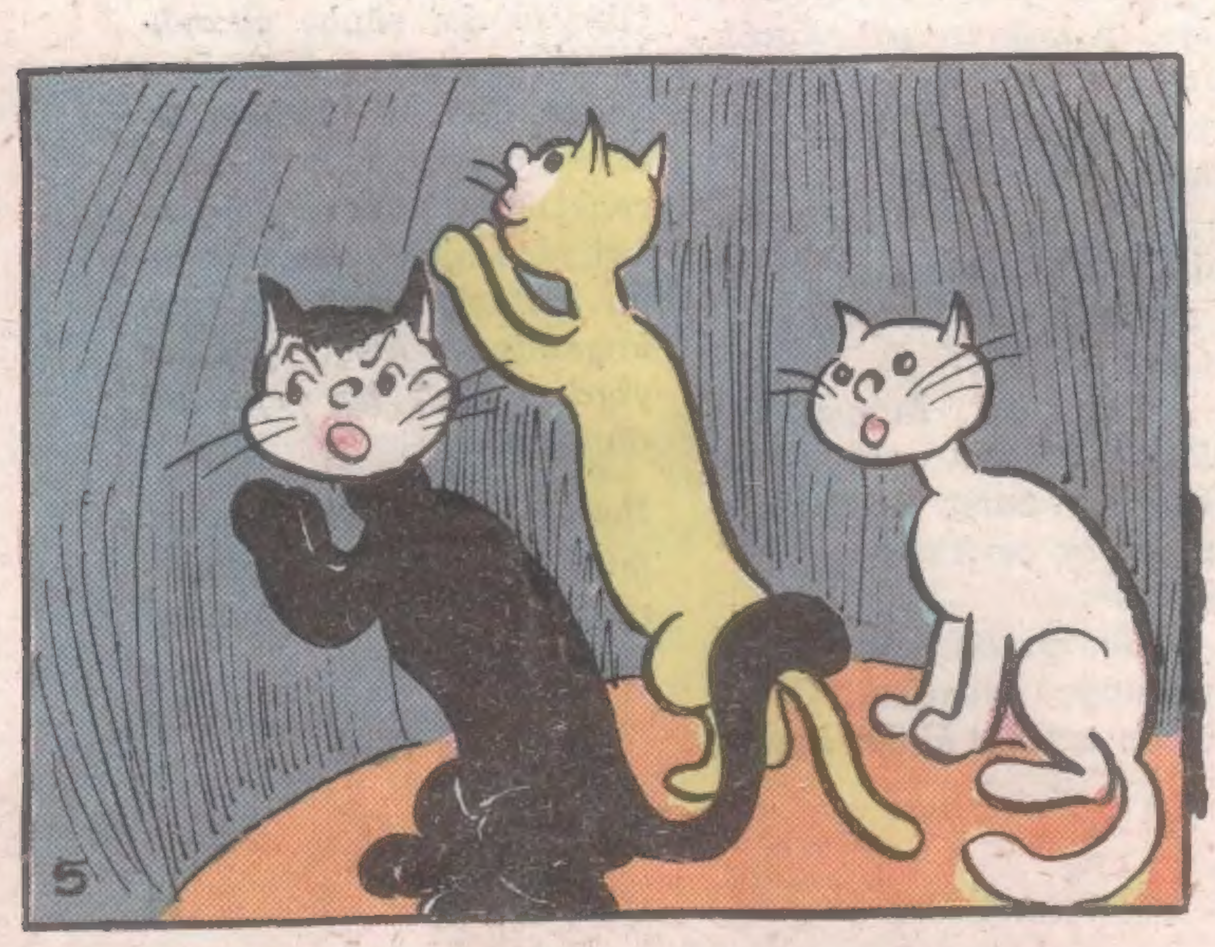

Karakedi — İşte, işte biri geçiyor, hemen dışarı, haydi!..

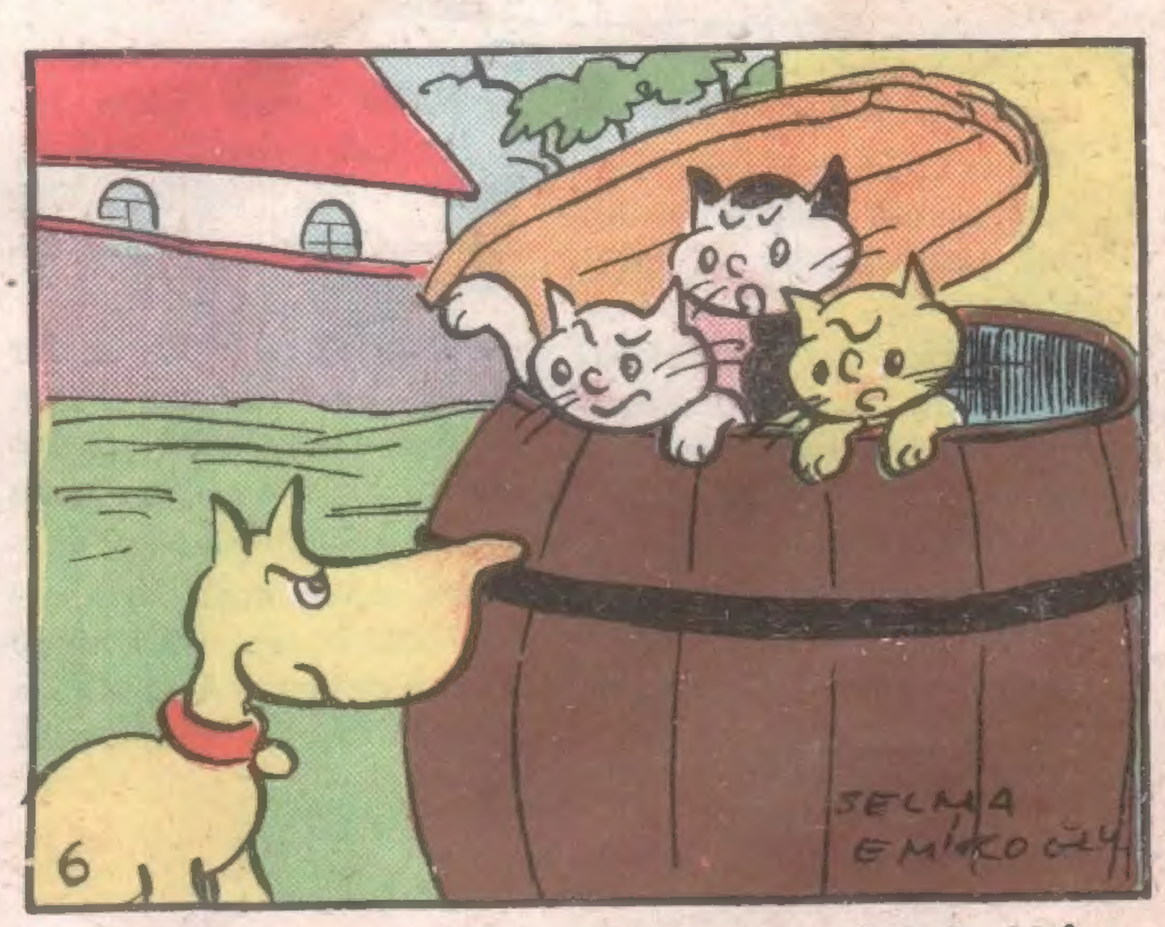

Çete — Aaaaa... Yine Fındıkmış, yakaladı bizi... Kaçalım!..
Fındık — Sizi hırsızlar sizi.. Kendi ayağınızla kapa-